

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1126

13.10.2024 (135)

Adolf Hitler: Älskade Führer

Del 3

Adolf Hitler: Ledare för personlig uppoffring

av Michael Storm

Nationalsocialismen, liksom varje revolutionär rörelse, drivs av *personliga uppoffringar*. Vår rörelse är unik på så sätt att vår ledare inte bara föregick med gott exempel under kampen om makten, utan gjorde det under hela sitt liv.

När Hitler bara var en ung man skrev han över sin barnpension till sin yngre syster Paula och gav sig sedan ut på egen hand för att överleva i en fientlig värld, där hans dagliga bröd måste vinnas med bitterhet. Detta tidiga exempel på att sätta andras behov före sina egna var ständigt närvarande i hans liv.

Under första världskriget delade Hitler de vanliga soldaternas vedermödor. Hans regemente förblödde vitt vid fronten. När dess styrka minskade uppmanades varje man att göra mer. Ingen gjorde någonsin mer än Hitler. Han anmälde sig ständigt som frivillig till extrauppgifter, tog de farligaste uppdragen och missade döden

med nöd och näppe dussintals gånger. Det var som om han enbart genom sin vilja kunde föra Tyskland till seger. När det var dags för honom att ta en välförtjänt vila eller permission vägrade han och gav den istället till en gift man så att han kunde tillbringa tid hemma med sin familj.

Efter knivhugget i ryggen och Tysklands förödmjukande nederlag svor Hitler att ägna återstoden av sitt liv åt att göra Tyskland stort och upphäva det onda Versaillesfördraget. Under dessa år av kamp upplevde han ännu större umbäranden än han gjort i sin ungdom.

Hans personliga garderob var så sjaskig att en partimedlem var tvungen att donera en kostym så att Führern kunde träffa de stora industrimännen. Han levde inte bara ödmjukt för att varje mark skulle gå till kampen, utan han var också tvungen att överge sin dröm om att någonsin bli konstnär eller arkitekt (så trodde han vid den tiden).

Materialistiska vinster var inte de enda uppoffringar som partiet krävde av sin ledare. Hitler beklagade sig ofta över att han inte kunde njuta av sin egen familj, eftersom han inte kunde gifta sig eftersom han var gift med hela Tyskland. Ännu värre var att han visste att han aldrig skulle kunna känna glädjen i att vara far, eftersom det skulle vara orättvist mot hans barn, dvs. bördan att följa i hans fotspår skulle vara för stor för dem.

När kriget tvingade sig på Tyskland var Führern tvungen att överge sin dröm om att återuppbygga sina städer. Han tog på sig sin uniform och vägrade ta av den förrän segern var ett faktum. Han arbetade dygnet runt och hade alltid mer och mer att göra. Hans högkvarter, "varglyan" i Rastenburg, låg begravd i en sumpig skog som var för varm på sommaren och för kall på vintern. Hans personal såg det som ett glädjelöst uppdrag och kunde inte vänta tills de omplacerades till Paris eller Berlin och lämnade Führern kvar för att slita vidare för Tyskland utan underhållning, ljussken eller segerns söta frukt.

I Führerbunkern under våren 1945 kunde Hitler stjäla sig bort från de militära konferenserna under några minuter för att beundra modellerna av de magnifika nationalsocialistiska städer som han drömde om att bygga efter kriget, bara alltför väl medveten om att de aldrig skulle byggas under hans livstid.

När sovjetiska granater började falla över staden sade han till Waffen SS-generalen Leon Degrelle att om han hade haft en son skulle han ha velat att han var som Degrelle, men att Degrelle måste bevara sitt liv tillsammans med överste Hans-

Ulrich Rudel, så att de skulle inspirera den framtida tyska ungdomen med sitt hjältemod. Führern sade att han skulle göra det yttersta offret för Tyskland och inte fly, utan bekämpa fienden till det bittra slutet, och sedan beröva kapitalisterna och bolsjevikerna deras judiska nöje att inte bara ställa honom inför rätta, utan också att stympa hans kropp, och så kämpade han tills "Untermenschen" bara var några meter bort, och sedan flög han upp till Valhalla.

Adolf Hitler var en man som offrade sig själv, hela sitt liv, för sitt folk. Den stora dygden är en inneboende egenskap hos nationalsocialismen, dvs. individens uppoffring för det allmännas bästa. Det är därför en enda nationalsocialist är värd hundra demokrater eller republikaner. Det är det som gör oss så starka och så fruktade.

Som ung stormtrooper brukade jag arbeta 48 timmar i veckan på en lokal fabrik, donera hela min lönecheck till partiet, städa högkvarteret, bemanna skrivbordet, samla in namnunderskrifter, laga mat, göra TV-intervjuer och då och då ha lite kul i en gatustrid med jordens avskum. De flesta av "vackert väder"-nationalsocialisterna var svåra att hitta när det var dags att utföra arbete eller donera riktiga pengar. Föga förvånande rensades de alla ut ur rörelsen, inte genom dödshot eller bomber, utan genom sin brist på övertygelse om nationalsocialismen. De ville "festa" och skörda ära från andra kamraters värdiga uppoffringar. Dessa drönare lämnade snabbt partiet, och varje gång de gjorde det gjorde det oss starkare.

Jämfört med vår Führers uppoffringar är mina pengar, min svett och mitt blod en ynkelig gåva. Men vår rörelse är i dag full av kamrater vars uppoffringar gör dem till hjältar: riktiga nationalsocialister som Reinhard Sonntag, som gav sitt liv för bara några år sedan, och Gottfried Kuessel, som har suttit i fängelse i över två år (och riskerar ytterligare åtta års fängelse) samt många, många fler som av säkerhetsskäl inte kan namnges, men utan vilka ni i dag inte skulle hålla denna tidning i era händer och läsa denna artikel.

Vi nationalsocialister bedömer en man eller kvinna efter endast ett styrkeprov, och det är hur mycket de *offrar* för segern. Hur smarta de är (eller tror att de är), hur rika de är, vilka bra krigare de påstår sig vara, eller hur mycket öl de kan dricka, allt detta betyder ingenting... bara *hur mycket en person ger av sig själv!*

Var och en av oss - inklusive *du och jag* - måste ställa sig själv denna nyckelfråga!

Heil Hitler!

Den första tiden

Denna berättelse om Führerns sista strid i första världskriget publicerades i *Der Schulungsbrief*, mars 1934. Den är skriven av Kurt Jeserich och bygger på information från Hitlers krigskamrat Ignatz Westenkirchner, som hade återvänt till Tyskland från Amerika på 1930-talet.

Den stora döden stönar genom Flandern. Pansardöden är överallt. Tom jord skälver under försvarsstriden 1918. Elden rullar över granathålen och skyttegravarna. Engelska trupper misslyckas i sitt anfall mot Moche-höjderna, nära Comines. Amerikanska anfallstrupper kollapsar mot de fåtaliga fickorna av fältgrå stridsvilja. Stridsvagnskolonner kraschar mot sin död mot det tyska hjältemodets klippa.

Mitt i kulspruteelden dånar haubitsar, artilleri, minor och granater från dykande flygplan. Blod gödslar jorden, som luktar krut och i vilken de döda inte ens finner dödens frid. Från berg av offer bildar ödet ett monument över hjältemod och fruktansvärd ångest hos en nästan desperat mänsklighet.

En värld har svurit sig samman i hat. Förstörelse! Ruinering! ropar den från de heta piporna på sina kanoner.

Det var fronten också!

Spridda i skyttegravar och skyttevärn ligger regementets hjältar List med sina kulsprutor och gevär, nedtryckta i fårorna i den upprivna jorden; blödande, men fortfarande kämpande, förbannade, men inte retirerande!

Kvällen den 19 oktober 1918 sänker sig över Flanders dödligt skadade landskap. Men döden sover fortfarande inte. Den blinkar fortfarande, gulröd och rasande, den materiella stridens rasande eld. Trupperna är utmattade, våta och täckta av lera, trötta och hungriga. Enskilda män reser sig ur skyttegravarna och stapplar skyndsamt från granathål till granathål mot de bakre leden: matbärare! Och fienden fördubblar sin eldgivning.

Tre musketörer, löpare från regementets stab, tävlar mot döden. Någonstans längst bak finns den övergivna artilleribunkern. Det är där fältköket ska stå. De avancerar, språng för språng, genom blyhagel.

De färgglada raketernas kusliga ljus glöder mellan frontlinjerna. Och till slut hittar de artillerigranater och tomma granatlådor. Fältköket har nåtts. De tre musketörerna drar en lättnadens suck.

Men fiendens batterier rasar igen. Nedslag efter nedslag, darrande blixtar river upp fontäner av jord. Trä och stålbitar flyger upp med leran och faller ner på bunkerns tak. Kvart efter kvart går. Omöjligt att återvända till fronten nu. Soldaterna trängs och väntar i bunkern. Och till höger och vänster, framför och bakom dem rasar i ett bad av stål effekten av den mest fruktansvärda förstörelsetekniken. Tre bayerska musketörer är inlåsta i ett jordhål av kanonrörens godtycke; deras liv beror inte längre på hjältedådet och deras egen vilja, utan helt enkelt på slumpens meningslöshet och på plikttroheten hos okända artillerister bakom de tyska kanonerna, som försöker slå ner de engelska motståndarna.

Sådana timmar vid fronten i det stora kriget kräver riktiga män. Och om många soldater satt med skräcken och desperationen flåsande i nacken, satt här i den halvt begravda bunkern nära Moche i Flandern denna natt den 19 oktober 1918 en som hade bemästrat denna desperation, korpralen, löparen, grubblaren, den gode kamraten. Han övervann i sig själv det som ofta skrämde de andra. I fyra år har han nu stått vid fronten. Här i Flandern upplevde han en gång sitt elddop. Sedan dess har han gått igenom nöd och död i den anda av frivillighet som präglade hans hjältemod. Bayerriwald, Wytschaete, La Bassee, Fromelles, Somme, Bapaume, Soissons, LaFontaine - det var de stora slag han upplevde. När alla förtvivlade stod han fast; när andra förbannade förblev han tyst. När de kollapsade av utmattning gjorde han sin plikt. Ja, han gjorde mer än sin plikt: han hoppade ofta in för en kamrat och - i hans ställe - riskerade själv döden i stridens helvete. Regimentets löpare kände till hans initiativ - framåt, framåt - när det handlade om att få order till fronten genom spärreld. När han gjorde sig redo att hoppa fram ur sitt skydd, omgiven av förstörelsens raseri, hördes hans bestämda röst: "Nu kör vi!" Han verkade inte ha några nerver, och när andra tappade modet tittade han på dem med sina stora, klara ögon, och de blev lugna igen och kämpade vidare.

När han tillbringade de sällsynta, fridfulla timmarna bakom fronten med dem, talade han entusiastiskt om sin kärlek: fosterlandet! Han talade om segerns visshet och om det öde som Tyskland en dag skulle få, eftersom det hade ett öde bakom sig som det annars inte hade behövt få.

De förstod honom inte, de skakade på huvudet när han talade så där. Ändå kände de något av en stor sanning i hans ord. Det gjorde dem rädda och hjälplösa och fick dem att skratta.

"En dag, långt senare, kommer du att förstå mig!" brukade han då säga. Ofta avbröts dessa diskussioner av ett larm, av ordern om ett nytt uppdrag. Sedan stod han på sin post igen, korpralen, löparen.

Nu satt de tre här tillsammans i den slitna bunkern. Timme efter timme passerade.

Sedan, plötsligt och länge väntat, slår blixten från en exploderande granat ner i bunkern. Detonationen kastade männen till marken, paralyserade dem i skräck och kastade upp jord. Det var en fullträff vid ingången till bunkern. Allt hände på bråkdelen av en sekund.

Sedan kom krigföringens djävulska skräck i vår civiliserade tidsålder krypande i ett osynligt moln: gas!

Medan en ny attack genomförs vid fronten kämpar männen i bunkern här mot den frätande död som äter sig in i lungor och ögon. Vid fronten rasar anfallet. I bunkern fortsätter natten, oändlig...

I morgonskymningen snubblar en korpral in på förbandsplatsen. Några dagar senare rullar ett sjuktåg mot hemlandet. I vagnen, bredvid skjutna krigare, sitter en blind soldat, gårdagens löpare, ynglingen.

Han som i stridernas oändlighet inte kunde se längre med sina friska ögon än till sin egen sektor av skyttegraven och den lilla fläck av granathål där döden förgäves försökte jaga hans liv och hans order till de stridande trupperna, han - den blinde - blir nu seende. Det är natt omkring honom, men i hans hjärta glöder den heliga tillblivelsens berömmelse, och han, den blinde, ser nu tydligt i ljuset av denna låga de oändliga vidderna av världshändelser, som började med blod och kommer att sluta med blod. Han ser sitt folks ödesdiga längtan, han ser en hel världs lidande och misär. Ja, han ser vägen till frälsning!

Och medan de röda mobbarna spottar på rikets vapen, medan myteriet vecklar ut frihetens trasor, mognar en vilja i denne man: blodet från detta krig, det borde inte ha flödat förgäves. Segerkransen från en bättre seger - Tyskland skall en dag hissa den på sitt nya folks flaggor!

Det var den tysta eden från en blind soldat, och så började den 9 november 1918 på sjukhuset i Pasewalk den nationalsocialistiska rörelsens historia.

En man gick härifrån och blev trumslagare, och överallt där han bildade nya tyskar av män höjde de armen som tecken på sin nya tro, precis som förfäderna höjde spjutet när de hälsade på sin kung, Führern.

Adolf Hitler i första världskriget

Führerns frontkamrater (1914-1918) Rapport

En man tar tolv fångar

Den 10 oktober 1914 begav sig 1 till västfronten med regementet "List", som även Hitler tillhörde. Flandern var vår första sektor. Men först 1916, under de bittra materiella striderna, träffade jag personligen Adolf Hitler. Vi hade båda klarat oss oskadda genom kriget fram till dess. En kväll befann vi oss båda i en övergiven kanonställning när fienden började skjuta häftigt och vilt. Sedan "serverade" de oss gas. Under hela natten hamrade artilleriet på vår position. Vi trodde att vi hade klarat oss bra ända till gryningen, då vi fick veta att Hitler hade förlorat synen. Han sa själv att han inte kunde se och höll händerna framför sina skadade ögon. Sedan fördes han till ett fältsjukhus på baksidan.

Jag minns tydligt en händelse som vittnar om Hitlers personliga mod under kriget. Det var vid Epagny. Under en framryckning var Hitler, som budbärare, tvungen att passera en trädbevuxen sluttning som ockuperades av franska soldater som var avskurna från sin enhet. Deras hjälmar stack upp över toppen på skyttevärnen. Adolf Hitler kände igen dem genom sina fältkikare, grep en pistol och gjorde ett tecken med handen bakåt som om hans kamrater kom upp bakom honom. Han drev ut tolv franska soldater ur sina ställningar och förde dem tillbaka till vår kommandopost.

Hitler talade ofta under ensamma timmar om Tysklands politiska framtid. Framför allt var han bekymrad över rikets uppdelning i många småstater. Han jämförde de många tyska småstaterna med pappersspån, som han hade bundit individuellt till ett snöre. En vindpust, sade han, kunde blåsa bort dem. Men om man band ihop dem alla till en bunt, då kunde inte ens en kraftig vind flytta dem. Även den enklaste människan bland oss förstod vad han ville säga.

I kampen om materialet

Den västra armén får förstärkningar, för välkända enheter i öst har befriats. Vad det betyder kan bara mätas av den som har stått här i årtal i trumelden från de materiella striderna, av den som - täckt av torkad lera och blod - känner giftgasens hugg i lungorna, och av den som dag efter dag - de av granatsplitter upprivna såren har knappt ärrat tävlar med döden genom artilleriskärmen och ivrigt dricker en munfull kaffe eller äter en torr brödkaka som om det vore den finaste kakan.

Reservinfanteriregementet 16, kallat "List", i uppställningen av den 6:e bayerska reservdivisionen, strider nära Soissons, trots att det inte har fått påfyllning, är tömt på blod och ammunition, inte har fått nya kläder på sju veckor, är utmattat av tvångsmarscher, är genomblött av regn och vill ha vila. I själva verket har de utarmats av striderna, men i själva verket är de en reserv bakom den högra flanken av sjunde och första arméerna.

Och i verkligheten står de på kvällen den 26 maj i de främsta linjerna i en högerväpning och antas nu rulla upp fienden. Från Ailette ser de över till Aisne. Deras befälhavare är Anton von Tubeuf, en major. Han är regementets nionde befälhavare och har nu lett "Listers" i fem dagar. Han bär med sig de andra enheterna i divisionen över den berömda och ökända Chemin des Darnes.

Hela regementet nyser medan de springer och kämpar, för marken är täckt av gas som avfyrats av artilleriet. Här finns branta åsar, oländiga höjder och "häxdansplatser" sönderskjutna av granatsplitter och rundor med upprivna trädrötter och grenar som sticker upp ur den utbrända jorden. Man måste lyfta granatkastare, kulsprutor och ammunition över dem för att kunna sätta dem i position. Och luften surrar och susar ständigt av glödande järn i alla storlekar och former. Telefonlinjer från regementsstaben till bataljonerna och mellan bataljonerna är omöjliga. När det gäller att förmedla order är budbäraren ohotad. Med nästan drömlig säkerhet springer och hoppar han ut ur kratern och flyger, flämtande, mellan detonationerna med sina stigande fontäner av stål, eld, jord och rök över hål, balkar och lik, i det helvetiska bruset från getingboet av stältäckta granater. Om han inte lyckas få fram sitt budskap eller sin order till rätt man genom dödens brinnande förvirring, då går hela operationen åt skogen och den järnhårda viljan hos den framryckande kilen av flankstridsmän kollapsar i misslyckande. Vid

sidan av ledarna bär han nu ödet och utgången av detta slag i sitt huvud, i sin ficka, i sin skicklighet och i sitt mod.

I fem dagar pågår det vilda kriget i alla dess former och - som så ofta förr och så ofta efter - springer, hoppar, rapporterar, tar emot order och tävlar regementets mest outtröttliga, modigaste och orädda budbärare från stab till punkt, från bataljon till befälhavare.

Och efter fem dagar har regementet rullat upp fiendens front 23 kilometer, vågat bryta den och, såvitt man räknat, tagit 400 fångar, 16 kanoner, 100 kulsprutor, fyra lastbilar, 15 ammunitionsvagnar och ett sapperläger.

"Vid sidan av de enskilda ledarnas prestationer måste den största äran för det lysande genomförandet av anfallet tillskrivas regementets budbärare", sade chefen för R.I.R. 16, kallad "List", Anton von Tubeuf.

Den 1 juni 1918 hedras regementet genom att dess befälhavare får Militär-Max-Josef-Ordern. Och den 4 augusti placerar den nye innehavaren av Militär-Max-Josef-Ordern von Tubeuf Järnkorset av första klass på korpral Adolf Hitlers bröst, den högsta och för den vanlige soldaten i skyttegravarna mest sällan givna utmärkelsen.

W. L. Diehl

Direkt träff på ledningsbunkern

Vid lunchtid kommer budbärarna med de nya anfallsorderna. Återigen är Adolf Hitler där, orubblig och outtröttlig i utförandet av sin farliga plikt. Ofta tar han frivilligt på sig de svåraste uppdragen för en eller annan kamrat, ända fram till de främsta linjerna under tung eldgivning.

Omkring 1:30 inleds den andra attacken med artilleriunderstöd. Förlusterna är fruktansvärda för dem som stormar fram över den öppna marken. Endast ett fåtal lyckas, med bajonetten i hand, bryta sig in i fiendens första skyttegravar och ta fångar. De kan inte ta sig längre. Förgäves försöker den andra bataljonen komma kamraterna längre fram till hjälp. Ledaren, reservlöjtnant Schubert, stupar redan under det första anfallet.

Nu beger sig regementets chef, överstelöjtnant Engelhardt, personligen till det norra skogsbrynet. Med fältkikare bekantar han sig med situationen och spanar efter den bästa platsen att anfälla fienden på. Men de vaksamma ögonen har redan upptäckt honom. Kulspruteeld regnar över honom, sliter sönder buskarna till höger och vänster och borrar sig in i träden. Ricoketterna surrar genom luften. Där rusar Adolf Hitler och korpral Bachmann fram och täcker honom med sina egna kroppar. Befälhavaren, som ser dåligt, frågar Hitler förvånat: "Varför det?" "Vi vill inte förlora vår regementschef en andra gång", är det blygsamma svaret. Som tack en tyst handskakning från kommandören, som om allt detta var självklart.

Den 17 november: Mest tung artilleriverksamhet från fienden. En halvtimme tidigare gav brigadchefen, Hans Excellens Grossmann, personligen order om att avlösa det utblottade Listregementet. "Se till att ni kommer tillbaka", sade han till överstelöjtnanten. För att ta emot denna order har kompanicheferna anlänt till regementets ledningsbunker. På grund av utrymmesbrist måste Adolf Hitler och hans kamrater lämna bunkern en kort stund. Där - klockan är strax efter 2:00 - ett nytt sus. En enon-nous-explosion - en direktträff på regementets ledningsbunker.

Adolf" Hitler är den förste som rusar in för att hjälpa till. En fruktansvärd scen möter honom. Död bland ruinerna ligger kommunikationsunderofficeren Kreitmaier, officerskadetten Wimmenauer och en ordermottagare. Svårt skadade är sergeant Ostberg, regementets kontorist och officersrepresentanterna Oberer och Martin. Nu söker hans öga efter den vördade befälhavaren. Är han också död? Där ser han överstelöjtnanten falla baklänges med ett stönande, hör honom mumla: "Jag ville bara tjäna mitt fosterland!"

Med ett språng är Hitler vid hans sida. Likaså kamrat Bachmann. Befälhavarens lemlästade vänsterhand dinglar och hans högerben är rött av blod - ett granatsplitter har skurit av huvudartären. Blodförlusten är stor; endast snabba åtgärder kan rädda situationen. Hitler tänker inte länge. Snabbt placerar han en mosskompress över det djupa såret och binder fast den med en telefonsladd för att stoppa den kraftiga blödningen. Det fungerar, nödförbandet är skickligt och fyller sitt syfte.

En regementskamrat

Budbäraren

Under natten var jag tvungen att två gånger lämna meddelanden till den tredje bataljonen i den södra sektorn av Roeux. Budbäraren Hitler skulle följa med mig. Under en kort sträcka kunde vi använda tågrälsen som välkommet skydd. Men snart var vi tvungna att lämna den och korsa öppen mark. Vägen ledde oss förbi två avancerade kanonställningar. Knappt hade vi kommit i närheten av dem förrän fienden mötte oss med mördande eld. Naturligtvis var denna ammunitionsförbrukning inte bara avsedd för oss, utan framför allt för kanonerna, vilket måste ha väckt engelsmännens misstänksamhet. Om jag hade varit ensam skulle jag inte ha haft några betänkligheter över att ta full täckning. Ingen skulle ha hållit det emot mig. Vårt meddelande hade ingenting att göra med bataljonernas militära åtgärder. Om Lot fanns där några timmar senare skulle det inte göra den minsta skillnad. Men min följeslagare var av en annan åsikt. Utan minsta tvekan försökte han - naturligtvis under alla tänkbara täckmantlar - att snabbt ta sig igenom häkkitteln.

Bland budbärare är det ofta så att de måste korsa öppen mark under den mest intensiva eldgivningen, medan en sådan rörelse var ny för mig, trots mina år i skyttegravarna. Naturligtvis ville jag inte framstå i dålig dager och var tvungen att följa efter. Och det gick bra. Vi tog oss båda ut ur farozonen utan skador.

På återresan hade vi knappt kommit i närheten av kanonerna förrän fienden började skjuta igen. Naturligtvis gick det inte att stoppa den här gången heller, och drypande av svett, men oskadda, nådde vi den skyddande tågvalLEN.

Under de båda följande faserna av slaget vid Arras följde Hitler med mig några gånger, och varje gång klarade vi oss utan skador.

Under dessa dagar fick jag en vag känsla av att denna budbärare hade extra tur, och vad var mer naturligt än att jag kände mig mindre utsatt när jag var i hans sällskap.

En frontkamrat

Den okände soldaten

Under befälhavarens föreläsning - han talade om läget och förbättringen av våra positioner - öppnades ridån och budbäraren Hitler kom in. Han gjorde honnör (så gott det gick med tanke på grottans låga höjd) och överlämnade ett skriftligt meddelande. Befälhavaren läste igenom det utan att avbryta sin föreläsning och gav budbäraren ett tecken att han kunde gå. När ridån gick igen bakom honom

avbröt majoren sitt tal, gjorde en rörelse mot ridån och sade med höjd röst: "När jag skickar denna budbärare vet jag att uppdraget kommer att utföras lika bra som om det hade utförts av den bästa officeren i mitt regemente."

Detta beröm gjorde oss förståeligt nog mycket förvånade. Eftersom major von Tubeuf sedan länge var känd för oss som en ledare som bara i de mest sällsynta fall gav beröm, så var detta beröm särskilt betydelsefullt när det gavs till en soldat vars befälhavare knappast kunde ha känt till ens hans namn.

Löjtnant Adolf Meyer

Källa: *SS Leitheft*, december 1943

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

September 1973 April 2017 #130

Der Kampf geht weiter !

Selbstig leben nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Lebensziele von Massenmord, Völkermord, Vertreibung, Verdrängung und Verlesung haben nicht abgenommen, den Kern der gesamten Idee unseres heilig geliebten Führers Adolf Hitler zu entwickeln.

Alle Nationalsozialisten sind vorwiegend arische Völker und Rassenangehörige, stehen Schicksal an Schicksal an Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker. — Der Bewegung ist zwar nichts gewohnt, aber die Gefahr des biologischen Völkermord ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der wissenschaftliche Gegner ist aber nicht, der Völkermord — gegen alle weißen Völker (Völkern) — zu begreifen, keine Mittel und Erhaltung, Erhaltung und Rassenreinigung.

Ob "legit" oder "illegit", ob im Weltkrieg oder im Innenkrieg, ob mit Propagandamaterial bewaffnet oder auf einem Schiffsdeck, andere der Jahre Nationalsozialisten ist unser Pflicht!

Hail Hitler!
Gerhard Lenz

NS Nyhetsbulletin
www.nsdapao.org

#1005 19.06.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Frontrapport
Intervju med Molly

Tredje delen

NSK: Dina nuvarande projekt är opeppbarligen filosofiska och konstrelaterade.

Beskriv din syn på hur dessa frågor påverkar politiken.

Molly: Jag föreslår fortfarande uppdaterat fotograferat, men jag har mest koncentrerat mig på Adolf Hitler och Mänskligkloster Armé (www.moonmanghouscience.com/truth.htm) Jag är uppe i 21 sidor nu, och jag har så mycket mer att göra. Att studera andra världskriget är ett absolut minifält av information. Man söker information om en sak och hittar ytterligare två saker att forska om. Det känns lite som om man är en arkeolog som gräver upp det begravningsfortsatta. Ett förhållande som du helst inte vill att det ska komma fram i ljuset. Vi kan återigen tacka Internet för flödet av information och bilder. Extremt säkert saker har dykt upp under årens lopp från platser över hela världen. Det känns ofta som att

the **NEW ORDER**

Number 179 (202) Founded 1973 April 26, 2017 (130)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the billion idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "legit" or "illegit", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gerhard Lenz

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

Tryckta och online tidskrifter på många språk

Hundratals böcker på över ett dussin språk

Över 300 webbsidor på dussintals språk

SS Defender against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler

FOR DANMARK! MOD BOLSEVISM!

Translated from the SS Original

Julius Streicher Der Stürmer Picture Book

The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original

Der Giftpilz

Reichlich Reclam

Hitler in Italy

HITLER in ITALIEN

English / German / French / English

SS Viewpoint - Vol. 9

Wife and Family

Theodor Fritsch

The Sins of High Finance

BORSE!

Luftwaffe War Art

Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!